

ambitiøs tilgang på dette område. Derfor tror jeg, man kan sige, at der er grund til at håbe på et godt slutresultat.

Forstærket samarbejde og fleksibilitet har vi jo drøftet her i salen ved ganske mange lejligheder. Det er regeringens opfattelse, at afsnittet om forstærket samarbejde i det hollandske formandskabs tillæg til Dublin II-teksten er et godt grundlag for de videre forhandlinger på regeringskonferencen. Det må betegnes som noget positivt, at der lægges op til en generel bestemmelse, der gælder for alle søjler, suppleret med særlige bestemmelser inden for hver af de tre søjler.

De kriterier for anvendelse af forstærket samarbejde, der lægges op til i den generelle bestemmelse, afspejler udmærket den danske indsats under forhandlingerne og de danske ønsker. Der lægges op til, at der skal deltage et minimum antal lande, at det skal være foreneligt med den eksisterende fællesskabsret, at det skal respektere den fælles institutionelle ramme, at det skal stå åbent for alle, og endelig – hvad der er grund til at lægge overordentlig stor vægt på – at forstærket samarbejdet skal være den sidste udvej, altså noget, man måske kan gøre, hvis alle muligheder for at nå frem til en løsning i fællesskab er udtømt. Herudover lægges der op til, at kun de deltagende medlemslande skal stå for finansieringen af de operative udgifter inden for et forstærket samarbejde, og alt dette må betegnes som positive elementer.

På nogle punkter har formandskabet dog undladt at give et bud. Det står fortsat åbent, hvilket beslutningsgrundlag der skal gælde med hensyn til iværksættelsen af forstærket samarbejde inden for søjle 1, det står åbent, hvilken form for forstærket samarbejde der skal gælde i søjle 2, og det er uklart, hvordan man konkret forestiller sig en afgrænsning af anvendelsesområdet i søjle 1.

Der tegner sig altså efterhånden en række elementer, som der er enighed om i hele diskussionen om forstærket samarbejde; men der er som sagt stadig uenighed om bl.a. det forstærkede samarbejde i søjle 2. Forhandlingerne om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik befinder sig i en fase, hvor der er skabt bred enighed om visse spørgsmål, men hvor der er en række problemområder tilbage, hvor medlemslandene er langt fra hinanden.

Der er bred tilslutning til at oprette en analyse- og planlægningsenhed; der er principiel enighed om at udpege en højtstående repræsen-

tant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og denne person skal handle under ansvar og ifølge Rådets instruktion. Der ser også ud til at være bred tilslutning til at indføre muligheden for konstruktiv afståelse, så EU kan beslutte en fælles aktion, selv om nogle lande ikke ønsker at deltage. Den model har vundet større tilslutning, og det er jo en tanke, som genfindes i det danske forhandlingsgrundlag.

De centrale udestående spørgsmål i søjle 2, hvor medlemslandene fortsat står langt fra hinanden, er, i hvilket omfang der skal anvendes flertalsbeslutninger i søjle 2, når det drejer sig om rammerne for et fremtidigt eventuelt forsvarsamarbejde og forholdet mellem EU og WEU. Når det drejer sig om WEU-drøftelserne, er grundlaget for de aktuelle forhandlinger et forslag, som er stillet i fællesskab af Tyskland, Frankrig, Italien, Spanien, Belgien og Luxembourg. På ministermødet i Rom den 25. marts og på konklavemødet i Nordvik den 6.-7. april kunne man konstatere betydelig uenighed om disse tre punkter.

Formandskabet har valgt en tilgang til det, som ligger tæt op ad tysk-franske ønsker. Det er en linje, som er uacceptabel for flere medlemslande. Der kan efter min vurdering næppe skabes et kompromis med udgangspunkt i formandskabets nuværende udspil. Det lader sig efter min vurdering ikke gøre.

Vi har gjort det klart fra vores side, at vi er imod en udstrakt overgang til at anvende kvalificeret flertal i søjle 2, når det drejer sig om udenrigspolitikken. Danmark ønsker at fastholde, at intet land skal kunne nedstemmes mod sin vilje inden for søjle 2 bortset fra rene tekniske gennemførelsesforanstaltninger. Det udelukker jo ikke anvendelse af konstruktivafståelsesmetoden. Her er der jo netop tale om, at et land giver afkald på at blokere en beslutning og altså ikke dermed mod sin vilje bliver stemt ned, og det er også derfor, at den danske regering har interesseret sig for netop den metode.

Når det gælder drøftelsen om sikkerhed og forsvar har vi fra dansk side vedvarende henvist til Edinburgh-Afgørelsens del C som grundlag for vores position. Mere konkret har vi fra dansk side ønsket at fastholde den eksisterende formulering om perspektiverne for den fælles forsvarspolitik på lang sigt. Danmark er imod det foreliggende forslag om integration af WEU i EU. Et sådant skridt rejser principielle sikkerhedspolitiske spørgsmål i kraft af den sikkerhedsgaranti, der derved bygges ind i Traktaten,